

ม ง ค ล ที่ ๒ ๒

มี ค ว า ม เ ค ร า พ

เจ ตี ย์ แ ท้ ง พ ร ะ ธ ร ร ม

ผู้ใดมีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม และ
พระสงฆ์ ย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน เขาเป็นผู้มีปัญญา
เมื่อละโลกไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๐

เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพื่อแสวงหาสิ่งที่ทำให้ใจเราบริสุทธิ์ จนกระทั่งพบกายที่มั่นคงที่สุด ไม่มีการเปลี่ยนแปลง และมีความสุขอย่างแท้จริง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพบว่า พระรัตนตรัยเป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด มีอยู่ในตัวของเราทุกคน เป็นธรรมที่สงบ ละเอียดย ปรารถนา ลึกซึ้ง มีคุณมาก ยากที่เราจะนึกคิดหรือคาดคะเนได้ เพราะเป็นเรื่องของการปฏิบัติให้เข้าถึง ซึ่งเราจะต้องปรับใจที่หยาบให้ละเอียด ลุ่มลึกไปตามลำดับด้วยการเจริญสมาธิภาวนา จนกระทั่งใจของเราเข้าไปถึงแหล่งของสติ แหล่งของปัญญา รู้เห็นธรรมได้อย่างถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย เปตวัตถุ ว่า

“ทิฏฐเจว ธมฺเม ปาสโส โย พุทฺเธสุ สคารโว
กายสฺส เกทา สปปญฺโธ สคฺคํ โส อุปฺปชฺชติ

ผู้ใดมีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน เขาเป็นผู้มีปัญญา เมื่อละโลกไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ในเบื้องสูงหมายเอา พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ที่มีอยู่แล้วภายในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก เป็นสรณะอันเกษม ที่เป็นแหล่งกำเนิด

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๑

ของความสุข ความบันเทิงใจ เมื่อเราเข้าถึงพระรัตนตรัย ใจเราจะไม่นึกถึง ไม่ติด ไม่ผูกพันกับเรื่องอื่นเลย ในใจมีแต่พระรัตนตรัยอย่างเดียวเท่านั้น อย่างนี้ จึงจะได้ชื่อว่า เคารพเลื่อมใสในพระรัตนตรัยจริง ถ้าทำได้อย่างนี้ ความทุกข์ทั้งหลายก็จะดับไป ความสุขจะพร่างพรูขึ้นมาแทนที่ กระแสของความสุขที่ท่วมท้นออกมาจากภายใน จะแผ่ขยายออกไปภายนอก ปรับปรุงบรรยากาศ และกระแสใจของคนที่อยู่รอบข้างให้ชุ่มเย็นขึ้น ในที่สุดทุกคนจะหันมาสนใจการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยที่อยู่ในตัวของทุกๆ คน

*ในสมัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในตำบลเมณฑปุสะ แคว้นลัคนะ พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงปกครองแคว้นโกศล ซึ่งอยู่ไกลออกไปถึง ๓ โยชน์ (ประมาณ ๔๔ กิโลเมตร) ได้เสด็จไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อเสด็จไปถึงบริเวณวิหาร พระเจ้าปเสนทิโกศลได้เข้าไปเพียงลำพังจนถึงที่ประทับของพระบรมศาสดา ทรงชนพระเศียรลงแทบเบื้องพระยุคลบาท พลังนวดพระบาทของพระบรมศาสดาด้วยความเคารพเลื่อมใส พระบรมศาสดาจึงตรัสถามว่า “มหาบพิตร พระองค์เป็นถึงกษัตริย์ แวันแคว้นที่

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๒

ปกครองก็ใหญ่โตมโหฬาร เหตุใดถึงได้มาเคารพนอบน้อม
ตถาคตถึงปานนี้” พระราชาได้ทูลตอบถึงสาเหตุแห่งความเคารพ
เลื่อมใส่ว่า

“พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นผู้ที่ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ
พระธรรมของพระองค์ก็ตรัสไว้อย่างดีแล้ว ถูกต้องสมบูรณ์แล้ว
พระสงฆ์สาวกของพระองค์ก็ประเสริฐดี ปฏิบัติชอบตามพระ
ธรรมวินัย ข้าพระองค์เคยเห็นนักบวชบางพวก ที่บำเพ็ญข้อ
วัตรปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เป็นเวลาหลายสิบปี แต่มาภายหลังก็
กลับเปลี่ยนใจ ลาลึกขาออกมาครองเรือน บริโภคมากคุณก็มี
แต่พระสงฆ์สาวกของพระองค์ได้แต่ชวนกัน ให้กำลังใจกัน
ในการประพฤติพรหมจรรย์ในบวรพระพุทธศาสนา ตามพระธรรม
วินัยอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์จนตลอดชีวิต

นอกจากนี้ บรรดานุชย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย แม้จะ
เป็นญาติสนิทมิตรสหาย จนถึงพ่อกับลูก พี่กับน้อง ก็ยังทะเลาะ
วิวาท แก่งแย่งชิงดีกัน เบียดเบียนให้เกิดทุกข์ร้อนซึ่งกันและกัน
แต่ภิกษุทั้งหลายกลับสมัคปรมาสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
มองดูเพื่อนสหธรรมิกด้วยความเมตตา ข้าพระองค์ไม่เคยเห็น
หมู่คณะใดพร้อมเพรียงกันเช่นนี้มาก่อนเลย

อีกประการหนึ่ง ข้าพระองค์ได้สังเกตเห็นพระภิกษุสงฆ์

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๓

ท่านมีความสุขในเพศสมณะ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรืออยู่ในอิริยาบถใด ก็มีความสุขชื่นแจ่มใส ศีลาจารวัตรก็งดงาม ผิวพรรณวรรณะก็อัมเิบผ่องใส ทำให้เชื่อมั่นว่าพระสงฆ์สาวกเหล่านั้น ต้องเข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงธรรมะอันบริสุทธิ์ และวิเศษสุดที่มีอยู่ภายในอย่างแน่นอน

แม้ข้าพระองค์จะเป็นถึงกษัตริย์ มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษใครๆ ด้วยการโบยตี จำคุก หรือแม้กระทั่งประหารชีวิตใครๆ ได้ก็ตาม แต่เมื่อข้าพระองค์นั่งดัดสันคิตความบนบัลลังก์ กำลังพูดซักถามโจทก์ หรือจำเลยอยู่ ก็ยังมีคนอื่นพูดแทรก ถึงแม้ข้าพระองค์จะห้ามปราม หรือขู่ลงโทษ ทำทัณฑ์บนขนาดไหนก็ตาม ก็ยังไม่อาจห้ามพวกเขาได้เถียงกันได้ แต่ในเวลาที่เราผู้มิพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรม พุทธบริษัทกลับพากันจรดใจนิ่งฟังอย่างตั้งใจ ไม่มีเสียงกระแอม ไอ หรือจามเลย ข้าพระองค์จึงรู้ว่าพุทธบริษัท ๔ นี้ ได้รับการฝึกสอนจากพระพุทธองค์มาดีแล้ว โดยธรรม โดยที่ไม่ต้องมีการลงโทษ จองจำหรือโบยตีใดๆ เลย

นอกจากนี้ ข้าพระองค์ได้พบเห็นคนหลายจำพวก พากันตั้งตัวเป็นศาสดา มีแง่คิดมุมมองต่างๆ กัน และได้ว่าที่เอาชนะคนอื่นด้วยถ้อยคำสำนวน แต่เมื่อพวกเขามาเข้าเฝ้าทูลถามปัญหากับพระองค์ทั้งๆ ที่ไม่ต้องการความรู้ ความเข้าใจ

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๔

อะไร เพียงแค่อยากจะมีชื่อเสียงว่าได้ว่าทิตชนะพระองค์ได้เท่านั้น พระองค์ก็ไม่เคยถือสาหาความเลยแม้สักนิดเดียว กลับทรง แสดงธรรมให้ฟังอย่างละเอียดลออ จนทำให้พวกเขาเกิดความ เข้าใจแจ่มแจ้ง อาจหาญร่ำเรียงในธรรม และมาราบทูลขอ อุปสมบทเป็นพระภิกษุกันอย่างมากมาย

ในพระราชวังของข้าพระองค์ มีช่างไม้รับราชการอยู่ ๒ คน ชื่อ อิลิทันตะ และปฺราณะ ซึ่งข้าพระองค์ซุบเลี้ยงไว้ ได้ ให้ทั้งยศถาบรรดาศักดิ์ เงินเดือน ทั้งให้เครื่องอุปโภคบริโภค ตลอดจนยานพาหนะ แต่ว่าพวกเขาก็ไม่เคยแสดงความเคารพ นอบน้อมต่อข้าพระองค์ เหมือนที่แสดงความเคารพต่อพระผู้มี- พระภาคเจ้าเลย เมื่อเขารู้ว่าพระพุทธองค์ประทับอยู่ในทิศใด ก็จะนอนหันศีรษะไปทางทิศนั้น แม้จะเป็นการหันเท้าขึ้นมาทาง ข้าพระองค์ก็ตาม แม้ข้าพระองค์จะรู้สึกน้อยอกน้อยใจในพวก เขาบ้าง แต่ก็คิดได้ว่า เขาเป็นอุบาสกได้รู้เห็นธรรมะภายใน เป็นผู้เข้าถึงพระรัตนตรัย ย่อมจะมีความเคารพเลื่อมใสมั่นคง ในพระรัตนตรัยเป็นธรรมดา

ข้าพระองค์ได้สังเกตมาอย่างนี้ เป็นเวลานานนับสิบปี จนเห็นได้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า พระพุทธศาสนาได้เปลี่ยนแปลง พลิกนิกรของข้าพระองค์ จากผู้ไม่มีความรู้ ให้เป็นผู้รู้แจ้ง จาก

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๕

ผู้ไม่มีระเบียบวินัยกลายเป็นคนมีระเบียบวินัย จากคนเกะกะ
เกรงไม่มีศีลมีธรรม กลับกลายเป็นคนดี เป็นนักปราชญ์บัณฑิต
ข้าพระองค์จึงบังเกิดความอัศจรรย์ใจ และเคารพนอบน้อมยิ่ง
นักในพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์มีกิจธุระมาก จะขอลุลาไปก่อน”

หลังจากที่พระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จกลับแล้ว พระบรม
ศาสดาจึงทรงประชุมพระภิกษุทั้งหมดที่พักอาศัยในพระวิหาร
ทรงเล่าเรื่องที่พระราชาตรัสไว้พลางย้าว่า ให้พระภิกษุทรงจำ
คำพูดนี้ และบอกต่อๆ กันไป เพราะคำพูดเช่นนี้เป็นประดุจ
ธรรมเจดีย์ เป็นวาจาที่แสดงถึงความเคารพในธรรมด้วยเหตุ
และผล ด้วยความนอบน้อม ไม่มีความโอ้อวดหรือยกตนข่มท่าน
ซึ่งจะเป็นไปเพื่อความสงบสำรวมของพุทธบริษัท ๔ สืบไป

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ถ้าภิกษุ สามเณร อุบาสก
อุบาสิกา มีความเคารพในธรรม จะก่อให้เกิดความสงบสุข
ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทุกคนจะมีจิตใจผ่องใส มี
ความสงบสำรวม น่าเลื่อมใส ทำให้ชาวโลกทั้งหลายต้องมองดู
ด้วยความอัศจรรย์ใจ และพลอยเลื่อมใสในคำสอนของพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าไปด้วย ซึ่งการแสดงความเคารพต่อพระ-
รัตนตรัยที่แท้จริงนั้น ก่อนอื่นต้องรู้ว่าพระรัตนตรัยอยู่ตรงไหน
จะเข้าถึงได้อย่างไร

เจดีย์แห่งพระธรรม

๔๐๖

พระรัตนตรัยสถิตอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จะเข้าถึงได้เมื่อทำให้ใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ ถ้านำใจไปจดจ่ออยู่กับท่านติดแน่นอยู่ที่ตรงนั้น จึงจะเรียกได้ว่า มีความเคารพอย่างสูงสุดต่อพระรัตนตรัย เพราะใจของเราได้มาหยุดถูกล้วน ในตำแหน่งที่บังเกิดขึ้นของพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง คือ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

เพราะฉะนั้น ให้นำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายอย่างสม่ำเสมอ ให้มีศรัทธาแน่นแน่วเป็นอจลศรัทธา ใจติดแน่นอยู่กับพระรัตนตรัยเท่านั้น ไม่ไปติดเรื่องอะไรเลย เราจะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง เข้าถึงดวงธรรมภายใน เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

